

Sygn. akt III KK 506/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie **G.J.S.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 października 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na
korzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok łączny i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z., wyrokiem łącznym z 27 lipca 2017 r., połączył - na podstawie art. 85, 86 § 1 i 87 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – kary orzeczone wobec G.J.S. prawomocnymi wyrokami, a mianowicie:

- 1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z 24 stycznia 2014 r. (II K (...)), którym wymierzono dwie kary jednostkowe pozbawienia wolności – 8 miesięcy za czyn z art. 158 § 1 k.k. oraz roku i 8 miesięcy za czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., a karę łączną ukształtowano na zasadzie pełnej absorpcji;
- 2) wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z 14 grudnia 2015 r. (IV K (...)), którym wymierzono dwie kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny – po 6 miesięcy i po 200 stawek dziennych, każda w wysokości 60 zł, za dwa przestępstwa skarbowe popełnione w okresach do listopada 2008 r. i do listopada 2011 r., natomiast karę łączną orzeczono w rozmiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, a grzywnę w ilości 300 stawek dziennych, każda w wysokości 300 zł;
- 3) wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z 18 maja 2016 r., którym wymierzono karę 10 miesięcy ograniczenia wolności za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 17 kwietnia do 31 sierpnia 2013 r.
- i wymierzył skazanemu jako karę łączną 2 lata pozbawienia wolności.

Tymże wyrokiem łącznym umorzył postępowanie co do objęcia nim wyroku Sądu Rejonowego w Ś. z 19 kwietnia 2016 r. (II K (...)), którym wymierzono G.J.S. samoistną grzywnę w ilości 30 stawek dziennych, każda w wysokości 50 zł, za czyn z art. 270 § 1 k.k. popełniony 14 grudnia 2015 r.

Kasację od wskazanego wyroku łącznego, który uprawomocnił się 4 sierpnia 2017 r., złożył na korzyść skazanego, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego, to jest: 1) art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396), jako że w sprawie nie zaistniały przeszkody do orzekania w oparciu o przepisy obowiązujące od 1 lipca 2015 r., według których granice wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności były dla skazanego korzystniejsze; 2) art. 4 § 1 k.k. w zw. Z art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 8 czerwca 2010 r.) i art. 89 § 1a k.k., jako że w czasie popełnienia jednego z przestępstw obowiązywała ustawa względniejsza dla skazanego, wykluczająca możliwość orzeczenia w danej sytuacji kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej

wykonania. W konsekwencji autor kasacji zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku łącznego i przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Odstępując od powtarzania niespornych ustaleń dotyczących treści poszczególnych wyroków jednostkowych objętych zaskarżonym wyrokiem łącznym, co w jakimś sensie stanowiło realizację skierowanego również do instancji kasacyjnej postulatu zwięzłości uzasadnień orzeczeń sądowych (art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), należało stwierdzić, że oparcie w niniejszej sprawie wyroku łącznego o regulacje prawne obowiązujące przed 1 lipca 2015 r. było postąpieniem ewidentnie błędnym, sprzecznym z treścią art. 4 § 1 k.k. Względniejszą jednak sytuację prawną dla skazanego stwarzało sięgnięcie tu po unormowania nowe, obowiązujące od 1 lipca 2015 r. W istocie sam Sąd Okręgowy w Z. w motywacyjnej części wyroku (sporządzonej na żądanie Sądu Najwyższego zgłoszone w trybie art. 92 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym) przyznał – co zresztą wcześniej zauważył autor kasacji – że w świetle dawnego stanu prawnego kara łączna pozbawienia wolności w stosunku do G.J.S. mogła oscylować w granicach od roku i 8 miesięcy do 3 lat i 3 miesięcy, a według późniejszej regulacji, obowiązującej w dacie wyrokowania, mogła zostać ukształtowana w rozmiarze od roku do roku i 5 miesięcy.

Trzeba silnie podkreślić, że sama teoretyczna możliwość stosowania pod rządami dawnej ustawy instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary nie stanowiła dostatecznego powodu do zaakceptowania przyjętej przez Sąd Okręgowy w Z. koncepcji, skoro Sąd ten ustalił, że w odniesieniu do skazanego nie istniała pozytywna prognoza kryminologiczna, stanowiąca nieodzowną przesłankę skorzystania z dobrodziejstwa, o którym mowa w art. 69 § 1 k.k.

W tym stanie rzeczy, uznając, że rozpoznanie kasacji w przedstawionym zakresie było wystarczające do wydania wyroku (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok łączny i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania (art. 537 § 2 k.p.k.).

as

